

og tillige at denne Frist for saa vidt maa være præklusiv, at intet Krav paa Bonusubbetaling for en Livsforstf., der fremsættes efter Fristens Udløb af nogen anden end den, der ifølge de i § 12 givne almindelige Regler forudsættes berettiget, overhovedet kan komme i Betragtning. Under dette dobbelte Hensyn, dels til, at enhver formentlig Berettiget maa have tilstrækkelig Tid til at anmelde sit Krav, dels til, at Udbetalingen af Bonus til den, imod hvis Berettigelse Ingen agter at gjøre Indsigelse, ikke bør udsættes længere end nødvendigt, er Fristen i § 13 foreslaaet fastsat til 3 Maaneder fra den eventuelle Lovs Krafttræden, hvorefter til, at Anstaltens Plan fastsætter en Frist af 3 Maaneder for Udbetaling af Livsforstf. summen, naar der er udstedt Police.

Naar det i Slutningen af § 12 er foreskrevet, at der i saadanne Tilfælde, hvor Forstf. dokumentet ikke er bragt tilstede, ikke maa tages Bestemmelse om Udbetaling af Bonus førend et Aar, efterat Loven er traadt i Kraft, er dette en nødvendig Følge af, at Forstf. dokumentets mulige Ihænde-haver ifølge Bestemmelsen i § 13, sammenholdt med § 16, kan være berettiget til at melde sig i Løbet af dette Tidsrum, saa at det først efter dettes Udløb kan vides, at Forstf. dokumentet ikke med gyldig Virkning kan bringes tilstede.

Hvis der fremsættes modstaaende Krav paa Udbetaling af Bonus for samme Livsforstf., maa det undersøges og afgjøres, hvem af de Paagjældende der i Virkeligheden er Forstf. Gjer. Livsforstf. anstaltens Bestyrelse, der ialtsald kun i Kraft af en udtrykkelig Bestemmelse derom i Loven kunde have Bemyndigelse til at træffe en for de Paagjældende bindende Afgjørelse i saa Henseende, vilde — selv om det iøvrigt kunde anses for rigtigt at overdrage den endelige Myndighed — ikke kunne opfylde et saadant Hverv, og det allerede af den Grund, at den meget betydelige Arbejdsforøgelse, som Beregning og Udbetaling af Bonus vil medføre, ikke vilde levne den Tid til de fornødne Undersøgelser og Afgjørelser paa et for dens egentlige Virksomhed ganske fremmed Omraade af de muligvis mange og tildels vanskelige Spørgsmaal, som Tvistemaal og Tvivl om Berettigelse til at oppebære den en Livsforstf. tillagte Bonus kunne fremkalde.

Der er derfor i Lovforslagets § 15 optaget Bestemmelse om Bestikelse af en særlig Kommission til Afgjørelse af alle sliige Spørgsmaal ved inappellabel Kjendelse. I Mangel af en saadan Kommission maatte disse Tvistemaal henvises til Afgjørelse ved de almindelige Domstole, og der var da

ingen anden Vej at gaa end i Løbet at fastsætte, at den, der ansaa sig for bedre berettiget, maatte inden den bestemte præklusive Frist gjøre sin formentlige Ret gjældende ved at nedlægge Forbud imod, at Bonus for den paagjældende Forstf. udbetales til den, der efter Reglerne i § 12 ellers maatte anses for Forstf. Gjer, hvilket Forbud derefter uden Ophold skulde lovlig forfølges ved Domstolene. En saadan Fremgangsmaade vilde imidlertid ikke blot medføre en Forsinkelse af Bonusubbetalingen og Omkostninger, som den, der virkelig er Forstf. Gjer, saavidt muligt, burde beskyttes imod; men dertil kommer den endnu betydeligere Misliighed, at Bonus i mangfoldige Tilfælde vil udgjøre saa lille en Sum (jfr. foranstaaende Tabel 4), at den ikke kan bære Omkostningerne ved en saadan Retsforfølgning, og den virkelige Gjer af Forstf. vil da i mange Tilfælde praktisk være afftaaren fra at gjøre sin Ret til Bonus gjældende. Kun naar der bestikkes en særlig Kommission med Myndighed til endelig at afgjøre ethvert Spørgsmaal om, hvem der i dette Forhold er at anses for en Livsforstf. Gjer, vil det være muligt for Enhver at faa sin Ret anerkjendt uden Betøstning og uden større Ophold end Sagens egen Bessaffenhed nødvendiggjør.

Lovforslagets Bestemmelser om Kommissionens Sammensætning give fuld Garanti for sagkyndig og retfærdig Afgjørelse af de den forelagte Spørgsmaal og motiverer Bestemmelsen om, at denne Afgjørelse skal være endelig; at de Kommissionens Kjendelse underlagte Spørgsmaal om Udbetaling af Bonus saavel som Spørgsmaal om Adkomst til Bonus overhovedet undrages fra Domstolenes Afgjørelse, kan ikke fremkalde Betænkelighed, efter som Ingen har nogen som helst anden Ret end den, som selv Loven tilstaa dem.

Med Hensyn til et temmelig betydeligt, men bestemt begrændset Antal af Livsforstf. er det givet med fuld Sikkerhed, at ingen anden end den Forstf. kan være retmæssig Gjer, nemlig alle de Livsforstf., der med deres fulde Beløb ere af Finansministeriet antagne og endnu tjene som Fyldestgjørelse af Embeds- og Bestillingsmænds pligtige Euforsvrgelser, og for hvilke vedkommende Forstf. dokument er deponeret i Finansministeriet. Med Hensyn til Bonusubbetaling kunne disse Forstf. derfor behandles ganske som eventuelle Overlevelsrenter ifølge § 11.

For Forstf., der tegnes for Bestillingsmænds lovbestemte Lønningssprocenter, udfærdiges der ifølge § 4 i Tillæg til Livs-